

HUGO FOSCOLO

HYPERCALYPSIS



*ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ*

© 2002

ΔΙΔΥΜΟΥ ΥΠΕΡΚΑΛΥΨΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

1. Όραμα του Διδύμου του κληρικού για τον Ιερομόμο τον μοναχό.
2. Και συνέβη ο Ιερομόμος, ενώ δεν είχε γίνει ακόμη διάκονος, να γράφει ημερολόγια στο άδυτο του γαού για τον βασιλιά, τον όχλο, το νόμο και τους προφήτες· και το πνεύμα του υπάκουε στο αργύριο.
3. Χαιρόταν ακόμη με τους θανάτους και τις κηδείες των χωρικών κι όταν τα ορφανά κι οι χήρες δεν είχαν κεριά για την ταφή των συγγενών τους, ο Ιερομόμος τους κατακεραύνωνε με το λόγο του Κυρίου:
4. Ουαί, χωρικοί! Πώς απομακρυνθήκατε απ' το λόγο τον ιερό; Φέρτε κρασί, και στάρι, κι οβολούς ελεημοσύνης, μη μολυνθεί ο ιερέας από το πένθος· αν ο ιερέας κι ο κληρικός δεν προσευχηθούν για τους νεκρούς σας, ο διάβολος θα τους καταβροχθίσει στην κόλαση του πυρός.
5. Και εγώ, ο Δίδυμος, θυμήθηκα το λόγο του θεού :Ουαί υμίν, γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί - αφού καταβροχθίζετε τα σπίτια των χηρών, λέγοντας μεγάλα λόγια.
6. Γι' αυτό βγήκα από το δρόμο του Ιερομόμου· κι έγραψα έτσι μόνο ημερολόγια γι' αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. Και συνέβη το δέκατο ένατο έτος, τον έκτο μήνα, τον τρίτο μήνα από την βάπτισή μου, Κυριακή, την πρώτη ώρα πριν από την δύση, να σειστεί δέντρο και να δω όραμα.
2. Στη γη της μετοικήσεως των Αραμαίων, πλάι στον ποταμό της πολιτείας Φιρζάχ, στον αγρό που ονομάζεται Πτωμοτάφιο -αυτό που οι άνδρες Αραμαίοι μεθερμηνεύουν κοιμητήριο τετραπόδων.
3. Εγώ, που γεννήθηκα στο λόφο των κυπαρισσιών, θα διηγηθώ όλα όσα είδα στο όραμα και άκουσα στους σταύλους.
4. Κι όποιος ακούει, ας τα σκεφτεί ·κι όποιος δεν έχει μάτι, ας σιωπήσει στα λόγια μου.
5. Και ιδού, ξάπλωσα κάτω από μια συκιά, μ' ορθάνοιχτο το στόμα μου, μήπως κατά τύχη ο άνεμος, που κουνούσε τη συκιά, έριχνε καρπούς στο στόμα μου· γιατί ήταν ο μήνας των σύκων.
6. Και τ' αυτιά μου άκουσαν βροντές στον ύπνο· και σαν χάλαζα λίθων χτυπούσε τη μύτη μου.
7. Κι όταν εγώ ξύπνησα απ' τον πόνο της μύτης κι άνοιξα τα μάτια μου, τρόμος κυρίευσε τα μέλη μου· γιατί το δέντρο συνταράζονταν σαν από θύελλα κι ο ουρανός ήταν ανέφελος.
8. Και τα στυφότερα σύκα μου χτυπούσαν την μύτη -και το γάλα τους έσταζε πικρότερο απ' τη χολή και τον άψινο- τα ωριμότερα όμως σύκα κρέμονταν στα κλαδιά.
9. Και, καθώς τα συλλογίζομουν αυτά, σκέφτηκα πως στο δέντρο καθόταν ο διάβολος, όπως έχει γραφτεί από τους ποιητές στα ποιήματα των γενεών και στα βιβλία των μεταμορφώσεων.
10. Και, όταν ανασηκώθηκα, είδα ένα νεαρό στρατιωτικό με ακινάκη και κράνος με λοφίο να κρατά στο αριστερό χέρι κέρασ κυνηγού: με το δεξί όμως έσειε τον μεγάλο κορμό της συκιάς.
11. Και είπα: Άπαγε Σατάν» και τα πόδια μου μ' έφεραν μακριά από το δέντρο, μ' έφεραν σαν πάνω σε νεφρούς

αλόγων.

- 12.** Τότε ήχος τρόμου ,που μεταβαλλόταν σιγά-σιγά σε φωνή ανθρώπου κραύγασε: Στάσου -εγώ όμως έπεσα με το πρόσωπο καταγής κι άκουσα φωνή να κραυγάζει -Στάσου στα πόδια σου και μίλα με τον εαυτό σου. Εγώ όμως σηκώθηκα κι έτρεξα μακριά από τη φωνή.
- 13.** Πάλι η φωνή, που με φώναζε με τ' όνομα μου και με τ' όνομα του πατέρα μου και με τ' όνομα του προπάππου μου ,με ακολουθούσε ο στρατιωτικός έτρεχε με σφιχτές περικνημίδες και με σιδερένια σπηρούνια· κι ο κρότος του ακινάκη μέσα στη σιδερένια θήκη, καθώς έτρεχε .πλημμύρισε με ρίγος τις κνήμες μου ,τη στιγμή που έμπαινα στο σταύλο του βουκόλου ακολούθου μου, για να ξεφύγω από τον καταχθόνιο τρόπο.
- 14.** Και ιδού ,μπροστά μου, καθισμένη πάνω σε δεμάτια χόρτου, με καλάθι στα χέρια ,μια γριούλα που λεγόταν Μαργαρίτα.
- 15.** Κι ο στρατιωτικός σταμάτησε στην πόρτα του σταύλου και σήμανε με το κέρας ,με κλαγγή ιλών την ημέρα του πολέμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

1. Σημείο που παρουσιάστηκε στον Δίδυμο τον κληρικό απ' τη γριούλα Μαργαρίτα, όταν το κέρασ του στρατιωτικού συγκρατούσε απ' την πόρτα του στάβλου όλες τις ψυχές των περιπαιχτικών γυιών και θυγατέρων του αγρού.
2. Τα υποζύγια του βουκόλου, όταν σήμανε η σάλπιγγα φοβήθηκαν τον σφάχτη και θρήνησαν με πολύ μουγκρητό η δύναμη των ταύρων χτυπούσε με τα κέρατα τον σταύλο κι απ' τη ράβδο της γενιάς τους απλώθηκε στην οργή τ' αρνιά τα γαλαθηνά έτρεχαν στις μητέρες τους και προβατίνες και αρνιά στριμώχνονταν συναμεταξύ τους απ' τον φόβο « και τ' άλογα του ζευγά με χρεμετισμό θαύμαζαν τον αγώνα· κι οι χοίροι γρυλλίζοντας τρομοκρατημένοι έτρεχαν παντού μες στον σταύλο ·κι ο σκύλος του βοσκού με μακρόσυρτο οδυρμό φανέρωσε θλιβερό οιωνό. Αλλά η γριούλα η Μαργαρίτα προσευχόταν στον Κύριο, χωρίς φόβο ψυχής.
3. Κι όταν είδα την καρτερία και την πίστη της γριούλας την ασπάστηκα, και κλαίγοντας σαν νήπιο κραύγασα «Αα , Ααί».
4. Κι όταν για τρίτη φορά άνοιξα το στόμα μου ,για να κραυγάσω «Αα!», εκείνη η γριούλα έβαλε στον φάρυγγα μου τη γλυκύτητα του μοναδικού σύκου που είχε στο καλάθι.
5. Κι έφαγα το σύκο 'κι έγινε το στόμα μου, σαν μέλι, γλυκό.
6. Εκείνη όμως μου πρότεινε το άδειο καλάθι. Κι ο στρατιωτικός μου είπε: Αν φυτεύσεις αμπελώνα και φρουτώνα , η κοιλιά σου θα ησυχάσει κι οι ανησυχίες σου θα γιατρευτούν.
7. Τι περίμενες .ξαπλωμένος ανάσκελα ,τον άγεμο και τη θύελλα να κατεβάσουν καρπούς στο στόμα σου ;θ ύπνος κι ο θάνατος έχουν αιχμαλωτίσει την ψυχή σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

1. Κατόπιν υψώθηκε πάλι κλαγγή από το κέρασ του στρατιωτικού κι άκουσα τη φωνή του στεκόταν λοιπόν στην πόρτα του σταύλου.
2. Αλλά καλύτερος είναι ο ύπνος απ' την απάτη»καλύτερος είναι ο θάνατος της ζωής απ' το κακό όνομα και την ατιμία. το καλύτερο όμως είναι να τρως ψωμί απ' το μόχθο των χεριών σου και ν' αγρυπνάς στον κόπο τον καλό.
3. Σήκω, Δίδυμε, σήκω. Στρέψε τα μάτια στο φως του ουρανού και στον Κύριο που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη και τον άνθρωπο, για να δουλεύει τη γη με τον πόθο του ουρανού.
4. Είναι γραμμένο :Πολύ λίγο θα κοιμηθείς, πολύ λίγο θα κοιμάσαι, πολύ λίγο θα ενώσεις τα χέρια σου ,για να κοιμηθείς :και θα έρθει σ' εσένα σαν οδοιπόρος η ένδεια και η μομφή σαν άντρας οπλισμένος.
5. Και ιδού, αναζητάς τα οδοιπορικά της μορίας και της οκηηρίας και του σκανδάλου· γιατί γράφεις εφημερίδες εναντίον των αδελφών σου ,ζητώντας το κέρδος στην κολακεία και στην συκοφαντία.
6. Είσαι κληρικός -γιατί λοιπόν εφημερίδες με κληρικούς; Δίδαξε στα νήπια το λόγο που διδάχτηκες στο σκηνώμα το ιερό. Διάβαζε για σένα και για τους γεωργούς τις παραβολές της αληθείας.
7. Γιατί ο Θεός αγαπά τα νήπια και τα μικρά παιδιά και τους φτωχούς· θα επιστρέψει λοιπόν πάλι σ'εσένα το καλό απ' την αγάπη σου γι' αυτούς.
8. Ευαγγελίζου στους πένητες το λόγο του Κυρίου -για να ζητούν με την γαλήνη του νου και τον ιδρώτα του προσώπου τον άρτο τον επιούσιο.
9. Για να μαθαίνουν να πληρώνουν με καρτερία ψυχής το χρέος στους πάμπλουτους οφειλέτες που δεν αποδίδουν τον μισθό στην εργασία.
10. Για να κραυγάζουν, όταν οι νόμοι ,οι όχλοι ,οι βασιλείς των γυιών του Αδάμ θα ανατραπούν, θα καταστραφούν, θα επιστρέψουν πάνω στο πρόσωπο της γης, πέφτοντας στα γόνατα οι γεωργοί και οι εργάτες: Γεννηθήτω το θέλημα του Θεού, ως εν

ουρανω και επί της γης.

- 11.** Έτσι για τον δίκαιο μόχθο σου θα έχεις ψωμί και ειρήνη στον οίκο της ψυχής σου.
- 12.** Προπάντων πρόσεχε να μη γράφεις εφημερίδες· γιατί καλύτερος είναι ο ύπνος απ' την απάτη· καλύτερος είναι ο θάνατος της ζωής απ' το κακό όνομα και την ατιμία.
- 13.** Η υστεροφημία των συγγραφέων όλων των εφημερίδων που συνταιριάζουν την κολακεία με την μομφή, θα γίνει έργο του υβριστή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

1. Το έργο του Ιερομόμου.
2. **Κι η φωνή του στρατιωτικού ακούστηκε από μακρυνά. Ανθρώπε, άνθρωπε απ' το λόφο των κυπαρισσιών, γνιε του Ραφαήλ, του γιου των Σεραφείμ, γνωρίζω τα έργα σου και την συναίνεση σου στην καταδίωξη των αχρείων και τις έριδες σου για τους προφήτες και την επιβουλή σου για την ψυχή μου· είσαι ζωντανός και νεκρός.**
3. **Αλλά, αφού μισείς τα έργα του Ιερομόμου σε βάρος των χηρών, σε απαλλάσσω από τα αμαρτήματα.**
4. **Απόστρεψε από την οδό της απωλείας * γιατί θα διαβάσεις μαζί με τυφλούς και θα γράψεις μαζί με τον συκοφάντη · κι ο καιρός της οργής πλησιάζει.**
5. **Ο Ιερομόμος θα γίνει ιερομόναχος στην πόλη της μετοικήσεως των Σένων Γαλατών στις Αυστριακές Άλπεις πάνω από τα Απέννινα.**
6. **Κι εφοδιασμένος με πτυχίο αφοσύνης θα διδάξει στα παιδιά επιστήμες που ούτε ο ίδιος βέβαια έχει διδαχθεί.**
7. **Και θα γίνει Αποστάτης: για να ομολογήσουν όλοι αυτό που έχει γραφτεί απ' τον σοφό: Ο Αποστάτης, ο αχρείος βαδίζει με το κεφάλι σκυφτό· νεύει με τα μάτια· σέρνει τα πόδια* μιλά με το δάκτυλο μηχανεύεται με μοχθηρή καρδιά το κακό· σπέρνει πάντα έριδες· αυτός γρήγορα καταστρέφεται.**
8. **Έτσι ο Ιερομόμος θα γράφει εφημερίδες, για να εκσφενδονίσει πυρ καταμεσής στους καλάμους της πολιτείας που το χέρι του Θεού ελευθέρωσε απ' την αθλιότητα και τον όλεθρο της ακολασίας.**
9. **Και θα πλημμυρίσει από την λοιδορία του λαού του* και παίρνοντας μαζί του την κακία του και το μελαγοδοχείο του και το ραβδί του οδοιπόρου θα ζήσει εξόριστος ανάμεσα σε ξένα έθνη, ώσπου να φτάσει στην εύφορη γη, εκεί όπου βρίσκεται η Βαβυλών η ελαχίστη, στο λαό τον ευωχούμενο, για τον οποίο έχει προφητέψει ο Ιακώβ.**
10. **Ο γενναίος Ασίνος είναι κοντά στα σύνορα της ·**

γνώρισε τη γαλήνη, που είναι καλή, και τη γη, που είναι άριστη, και λύγισε τον ώμο, για ν' αντέξει, κι έγινε φόρου υποτελής.

11. Εκεί ο δράκοντας που καταβροχθίζει το παιδί .σκοτώθηκε απ' τη φοβερή κυδωνιά του γεωργού · κι η φοβερή κυδωνιά κατανικήθηκε από τον κρίνο· ο κρίνος όμως ξερριζώθηκε απ' τον στρατηγό μοναχό, που οι γιοι κι οι τρισεγγονοί του κρατούσαν εκείνη τη γη πληρώνοντας φόρο στους σατράπες.
12. Έπειτα ο Κύριος ο Θεός έδωσε στρατό στην Αντρογυναίκα, την αρχηγό του λαού · οι φονιάδες, οι τελώνες και οι μαστροποί κοιμήθηκαν μαζί της και έγινε πόρνη.
13. Κι ο Γύπας με τη σημαία του Αετού να προπορεύεται, ήρθε κι είπε στο πουλάρι του ' εγώ είμαι ο κύριος σου · κι εσύ ο ηγεμόνας του λαού του · Θα σου δώσω λοιπόν τις φτερουγες του Αέοντα · και το ένα κέρατο του φιλοπόλεμου Ταύρου· και τις ακτές του Ψαρά · εσύ όμως να περιφρονήσεις τους προφήτες, γιατί εγώ θα καταθάψω τη σοφία των προφητών.
14. Στην αρχή ο Θεός σκέπασε με δύναμη το ξίφος του Πουλαριού ' και το πνεύμα του με δικαιοσύνη * και την καρδιά του μ' ευσπλαχνία* κι η ομορφιά κι η αγνότητα τον φίλησαν στον θάλαμο του· κι είδε παρθένες και δέσποινες να ραίνουν με ρόδα το κρεββατάκι των γιων του.
15. Έπειτα το τρισευτυχισμένο παρόν και οι κόλακες και η Συναγωγή των Σοφών και η Σύγκλητος των Παρασίτων φούσκωσαν την ψυχή του και στη μέθη της δόξας του έδιωξε τον προφήτη* και κάλεσε τη Συναγωγή των Σοφών και τη Σύγκλητο των Παρασίτων και τους είπε τα λόγια του Βαρούχ:
16. Ιδού, σας φέραμε πλούτη, με τα οποία εξαπολύστε ολοκαυτώματα και θυμιάματα, και φτιάξτε μάννα και προσκυνείστε το Ναβουχοδονόσορα των τριών ΒαΒυλώνων κι εμένα , τον Βαλτάσσαρ, το γιο του-υμνείστε τον κρατησίμαχο.
17. Για να σιωπήσουν όλοι οι λαοί κάτω από τη σκιά του Ναβουχοδονόσορα * εσείς όμως θα τον δοξολογείτε κάτω από την δική μου τη σκιά, για να υπηρετήσετε εμένα και τους υπηρέτες μου για πολλές ημέρες και να βρείτε αιώνια ευαρέσκεια στο πρόσωπο μου.
18. Κι έδωσε στον Ιερομόμο κλίνη και ράβδο και τον όρισε Χαλδαίο παιδαγωγό των εφήβων της αυλής του βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

1. Το έργο του Ιερομόμου.
2. Είπε το πνεύμα του ζώντος Θεού: Ανάγκη είναι να έρθουν σκάνδαλα.
3. Παρέδωσε λοιπόν στον Σατανά τους γραμματικούς και τους παιδαγωγούς και τις ακόλαστες γριές ποιήτριες, για να σκανδαλίζονται.
4. Ο στρατιωτικός μου είπε τα εξής Ενας Γαλάτης θα κορεστεί από τους καρπούς της λιπαράς γης και θα βροντοφωνάξει:
5. Ξεχάστε τη γλώσσα των πατέρων σας, γιατί είναι άχρηστη. Μιλήστε τη δική μου γλώσσα, που έχει λέξεις σοφίας κι ηχεί θαυμαστά στην ορχήστρα.
6. Τότε κι ο Ιερομόμος θα πιεί κρασί στο συμπόσιο του Έντεν του σατράπη και μαζί με το Γαλάτη θα κραυγάσει: Θα φτύσω χολή απ' το συκώτι μου πάνω στα πρόσωπα των γυιών του λαού, για να γιατρέψω τα μάτια τους, αφού οι προφήτες τύφλωσαν την πολιτεία.
7. Οι καλοί όμως πολίτες θα πουν στον Ιερομόμο: Πετάς την γλώσσα σου σαν το άκρο άωτο του ψεύδους και της ανειλικρίνειας.
8. Τρώγε και πίνε μες στη φτώχεια σου κάτω απ' την προστασία του άσωτου βασιλιά, μα βάλε το δάχτυλο στο στόμα σου · για να μη σε οδηγήσουν οι ραβδούχοι ιππείς στο φρούριο της πολιτείας με τα έλη, μέχρι την ώρα του θανάτου.
9. Μα τ' αυτιά του Ιερομόμου δεν θ' ακούσουν τον λόγο της καρτερίας. Και για δεύτερη φορά θα χλευάσει τους δίκαιους προφήτες της λιπαράς γης, όπου βρίσκεται η Βαβυλών η ελαχίστη.
10. Οι πολίτες όμως θα του πουν πάλι: Ιερομόμε, πρεσβύτερε. Πέτα από πάνω, σου τα ρουχα που αγαπούν οι νέοι και φόρεσε το ρούχο το μαύρο το λευιτικό.
11. Με όρκο απαρνήσου την ανόσια μοιχεία και την σιμωνία. Πέταξε μακρυνά τον κάλαμο του συκοφάντη. Ύψωσε το βιβλίο των ψαλμών

και μαζί με τους ιερείς και το λαό ψάλλε ευχετήριο
ύμνο ^{στο} ναό
του Θεού υπέρ της ειρήνης της πόλεως και της
ελευθερίας των
πολιτών και της δόξας του πρίγκιπα.

12. Εσύ, ο ιερέας, μη μεγαλύνεις θριαμβευτικές
σφαγές. Γιατί λιγώτερο απ' ό,τι του Κύριο Θεό
αναζητούμε τον βασιλιά το δυνατό στη μάχη
"περισσότερο όμως τον δυνατό στη σοφία.

13. Είναι γραμμένο: Θα είσαι ιερέας στον αιώνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

1. Το έργο του Ιερομόμου.
2. Πρόσεχε, Δίδυμε, γιατί οι καλοί πολίτες θα πουν για τρίτη φορά λόγους καρτερίας στον Ιερομόμο κι ο γυιος του Γύπα θα τον σκεπάσει με τις φτερούγες του.
3. Ο Αποστάτης όμως θα σκληρυνθεί στην ψευδολογία· και δεν θα' χει πια γιατρεία κι όταν για τρίτη φορά δεν θ' ακούσει κι ο Γύπας θα ' χει αποδιωχτεί στη φωλιά της ατιμίας, το φορτίο της τιμωρίας θα σωριαστεί πάνω του.
4. Οι ραβδούχοι ιππείς θα δέσουν με σιδερένιους κόμπους τα χέρια του και θα τον περιζώσουν μ' αλυσσίδες.
5. Οι βιβλιοπώλες, σαν αποζημίωση για τα δηνάρια που του είχαν δώσει ώστε να γράφει με την μελάνη του συκοφάντη και να λιπαίνει τις επιθυμίες των αναίσχυντων, θα πουλήσουν στους εμπόρους της αληθείας το παπυροφυλάκιο του Ιερομόμου.
6. Οι αναγνώστες των εφημερίδων μες στην πίκρα τους θα τον καταραστούν, γιατί πίστεψαν στο ψέμμα και καταδίωξαν την αλήθεια.
7. Κι εκείνος θα θυμηθεί τις ημέρες της ευτυχίας και θα ζητήσει βοήθεια· μα κι οι σύντροφοι του ακόμη θα τον απαρνηθούν.
8. Ο Φλυρίας ο υποκριτής, ο γυιος του Μπενάχ, κι ο Γόης ο ποιητής, ο γυιος του Ωρου, κι ο Ψωρίονας, ο γραμματοδιδάσκαλος, ο γυιος του Φθονία* κι ο Αγύρτης, ο βιβλιοπώλης, ο γυιος του Μπεθόν.
9. Κι άλλα σπέρματα του Μαμμωνά που το μέτωπο τους είναι μαύρο κι η καρδιά τους δεν είναι ανθρώπινη.
10. Που έλεγαν πολλά για τις εφημερίδες του Ιερομόμου και τον καθαγίασαν μάρτυρα της πορνείας της συκοφαντίας σε βάρος των ζώντων προφητών και των νεκρών βασιλέων.
11. Κι έφαγαν μαζί του τον πιο καλοθρεμμένο αμνό του κοπαδιού και τους μόνους ακόμη της Αγελάδας του Καλού Ποιμένος.
12. Κι έλεγαν στον Ιερομόμο: Φέρε κρασί και θα πιούμε· και πάνω στην κραιπάλη και στη μέθη

αλληλοφιλήθηκαν φωνάζοντας: ειρήνη· και δεν ήταν ειρήνη.

- 13.** Εσύ όμως περιφρόνησε τους· και να μην πηγαίνεις στα συμπόσια τους· γιατί τρώνε άρτο μισρό.
- 14.** Και να μην ακούς τα λόγια τους· γιατί είναι ψευδολόγοι κι εριστικοί και το πνεύμα του λόγου τους πολυπρόσωπο.
- 15.** Κι ούτε να μιλάς μπροστά τους -γιατί είναι αναξιόπιστοι, φθονεροί, καταδότες και οργίλοι.
- 16.** Γι' αυτό, όταν εκείνοι ακούν, βάζε σφραγίδα στα χείλη σου· αυτός που είναι έτοιμος να εξαργυρώσει το πνεύμα του, θα ξεπουλήσει την αλήθεια, και ο μισθοφόρος της ψυχής του θα προδώσει τη ψυχή του αδελφού του.
- 17.** Όλοι αυχοί λοιπόν μαζί, κατηγορώντας τον Ιερομόμο για τη συμφορά του, θα ρίξουν τις αμαρτίες τους πάνω του.
- 18.** Ο καθένας τους όμως χώρια , στ' απόκρυφα της ψυχής του, θα σκληρύνει τις σκέψεις του στην ασέβεια.
- 19.** Γιατί η συνείδηση μένει για πολύ σιωπηλή στα περικάρδια των ασεβών με τη σκέψη του στους ασεβείς όμως ο λέοντας κοιμάται.
- 20.** Είναι γραμμένο: Η αδικία θα στηριχτεί στο ραβδί της σκληρότητας· μα η σκληρότητα, αν και αργά, θα την χτυπήσει με το φραγγέλιο.
- 21.** Γι αυτό τότε οι ραβδούχοι ιππείς θα οδηγήσουν τον Ιερομόμο στο φρούριο της πολιτείας με τα έλη μέχρι την ώρα του θανάτου.
- 22.** Ο Γόης κι ο Ψωρίονας κι ο Φλυρίας κι ο Αγύρτης, ο γυιος του Μπεθόν, θα τον κατευοδώσουν, καθώς θα τον ρίχνουν στα δεσμά, πάγω στην άμαξα, και θα σημάνουν με τη σάλπιγγα: «Ιωί».
- 23.** Και θα τρίψουν το πρόσωπο του με τσουκνίδα, για να τον μάθουν να κοκκινίζει.
- 24.** Τρία μόγο: Βωμό, Αροτρο και το Δέντρο του δικρανού· χρειάζονται οι γυιοι του Αδάμ· ένας όμως ο άριστος παιδαγωγός για τους ξεδιάντροπους: ο Δήμιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΥ

1. Το ξίφος που είδε ο Λίδυμος ο κληρικός.
2. Σιγή περιέζωσε και σκόπη γεννήθηκαν στο σταύλο· γιατί έφευγε η ημέρα.
3. Κι άκουσα τη φωνή να μου λέει: Πάρε το καλάθι και προχώρα. Και πήρα το καλάθι και είπα: Πού είσαι;
4. Κι ο στρατιωτικός γύμνωσε τον ακινάκη κραυγάζοντας: Ακολούθησε το φως της αρετής.
5. Κι είδα τον ακινάκη ν' αστράφτει γυμνός · κι έπεσα στα πόδια του σαν νεκρός.
6. Και μ' άδραξε απ' τον βόστρυχο των μαλλιών μου· και με οδήγησε στον ποταμό της πόλης Φιρζάχ, στο ανάχωμα που βλέπει προς το βορρά ,εκεί όπου βρίσκεται το κοιμητήριο των τετραπόδων.
7. Απειλές στροβίλου κατείχαν τη γη: και τ' αστέρια τράβηξαν πίσω το φως τους· μοναχική η νύχτα βάδιζε στην περίμετρο του κοιμητηρίου· και στη ροή των υδάτων βροντές.
8. Το ξίφος όμως του στρατιωτικού, με τη θωριά του λευκού χαλκού, κομμάτιασε τη νύχτα.
9. Κι απ' τα δυο μέρη του χάλυβα, σαν αστέρες ελαχίστου μεγέθους, έλαμψαν δώδεκα γράμματα:
25. Απ' το ένα μέρος έξι γράμματα: ΝΑΙ ΝΑΙ απ' το άλλο μέρος έξι γράμματα: ΟΧΙ ΟΧΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΑΤΟ

1. Λόγος για την γρια ποιήτρια.
2. Και ιδού είδωλο γυμνής γυναίκας εξήντα ετών που, σαν αλεπού μανιασμένη για λεία στις ερημιές, ψαχούλευε παντού στα μύχια των τάφων των τετραπόδων κι ερχόταν κάτω απ' τη λάμψη του χαλκού που αργόσβηνε.
3. Γυρνώντας ολούθε τα μάτια της .ερευνώντας εξονυχιστικά, με δόντια σπασμένα ,με μαστούς μελανιασμένους, με μηρούς δύσμορφους που σταζαν πύο ,με κοιλιά πελώρια κι ώμους στρεβλούς-
4. ΣΤΟ κεφάλι της ούτε τρίχα· κι ούτε που 'ξερε να στέκεται στα πόδια της.
5. Κι είχε κάλαμο στ' αριστερό χέρι.
6. Και ξέθαβε τα πτώματα των τετραπόδων κι ένωνε τις σηπεδόνες συγκολλώντας τις μες στο στόμα της .
7. Κι έφτυνε τις κολλημένες· κι έπηζε μ' αυτές τη μελάνη του συγγραφέα.
8. Υστερα, σείοντας ένα πελώριο ερυθρό φίδι, χτυπούσε με το δεξί χέρι τους γλουτούς της καγχάζοντας άγρια.
9. Κι αμέσως τα μάτια της εξηντάχρονης γυναίκας μαίνονταν από ηδονή.
10. Κι έφριξαν οι τρίχες του σώματος μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

1. Ο θάνατος του Ιερομόμου.
2. Και ιδού κάποιος ευνούχος γραμματοδιδάσκαλος, ονόματι Φίλιππος· άνθρωπος πορνογενής, απ' τη γη της μετοικήσεως των Αραμαίων.
3. Περιπατούσε με το βάδισμα της χήνας· και ματογυάλια ίππευαν τη μύτη του· κι ήταν στρεβλός και λημαλέος.
4. Και κρατούσε τσάπα νεκροθάφτη· κι οι δρόμοι του περίπλοκοι απ' την αμφιβολία και την αχλύ· μόλις τον αντίκρυσε η λάμια, κραύγασε, τρέχοντας προς το μέρος του:
5. Ιδού, ανακάτεψα, σύμφωνα με την εντολή του Ψωρίονα, το μελάνι με τον κάλαμο το δικό του και των αδελφών του.
6. Το έργο τελείωσε· ήρθα κι ας μεθύσουμε μ' αγκαλιές, μέχρι που να φέξει η μέρα.
7. Κι ο ευνούχος απαντώντας της λέει: Άννα, αδελφή του Καλαμοβόα, ο Ιερομόμος, ο αγαπητικός σου, έχει πεθάνει εδώ και δυο μέρες, στα δεσμά και στη βλασφημία.
8. Ο Φλυρίας κι ο Γόης κι ο Ψωρίονας, ο γυιος του Φθονία, κι ο Αγύρτης, ο γυιος του Μπεθόν, οι μοιχοί σου, θα έρθουν, για να τον θάψουν στο Πτωμοτάφιο· γιατί οι ίδιοι ξέθαψαν το σώμα του απ' τον ιερό τόπο, όπου τον είχε ενταφιάσει η Συναγωγή των Σοφών.
9. Και ιδού εγώ ο ίδιος πάλι σκαφτιάς της ταφής.
10. Και, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, η ποιήτρια, άρχισε να περιπλανιέται όμοια μ' έγκυο σκύλα που ψάχνει τα σκοτάδια και τους τάφους.
11. Κι οδυρόταν δυνατά λέγοντας: Δηλητήρια κρυμμένα στις σηπεδόνες και πτώματα λοιμοφόρα.
12. Δώστε μου φαρμάκι, για ν' αφανίσω σε συμπόσιο τον Γόη και τον Ψωρίονα και τον Φλυρία κι όλους τους Αποστόλους τους, τους Ισκαριώτες του Ιερομόμου μου.
13. Σταλάζτε μελάνι και θα γράψω με πύρινο

αλφάβητο αιώνια κατάρα· γιατί οι δυνατοί της πόλης μ' έχουν πιστέψει.

- 14.** Κι όπως ακόνισα τις συκοφαντίες σε βάρος των συζύγων μου· και τύφλωσα τη Δικαιοσύνη με τον κάλαμο μου κι άνοιξα τ' αυτιά τους στα δάκρυα μου· κι απ' τον όρκο βλάστησε η καταδίκη των αθώων.
- 15.** Έτσι θα γράψω σε βιβλίο κατάρα και όρκο και το ουαί, για να καταστρέψω και τους φταίχτες.
- 16.** Γιατί οι συνέταιροι και προδότες του αγαπητικού μου, όσο ήταν ζωντανός, θα τον ακολουθήσουν και νεκρό.
- 17.** Και θα βακχεύσω στην Συναγωγή των Σοφών ,και στο ναό και στην αγορά του λαού ,γυμνή.
- 18.** Κυττάξτε με ,όλοι οι λαοί ,αφού και τα ρούχα μου εν τέλει μ' έχουν σιχαθεί.
- 19.** Γνωρίστε την ακαθαρσία μου ,που σκέπασα με ιμάτιο παρθένας.
- 20.** Μετρείστε πάνω στο δέρμα του μηρού μου τα φιλιά του Φλυρία και του Αγύρτη και του Γόη και του Ψωρίονα ,των ενοικιαστών του οίκου μου.
- 21.** Θα ομολογήσω όλα μου τα εγκλήματα και τις πορνείες και τις λαιμοδορίες και τις βρεφοκτονίες· γιατί οι εραστές μου, οι συνεργο μου στην υποκρισία ,σκιρτούν στην πίκρα του πένθους μου- κι ο τάφος του Ιερομώμου ανοίχτηκε απ' τα χέρια τους.
- 22.** Αφανίστε με λοιπόν με σχοινί και φωτιά και τανάλια ,αρκεί μόνο να βασανιστούν κι οι εραστές μου μαζί μ' εμένα· και θα γλυκάνω την πίκρα μου με τη ντροπή των εραστών μου και θα παρηγοριέμαι στον Άδη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

1. Κατόπιν η εξηντάχρονη γυναίκα βάπτισε τον κάλαμο της στο μελάνι που 'χε ετοιμάσει στο στόμα της.
2. Κι έγραψε πάνω στον καμπυλωτό μηρό της το πλήθος των εραστών της με αραβικό αριθμό «τα ονόματα τους όμως με Αραμαϊκά γράμματα.
3. Κι ο αριθμός και το όνομα περιστρέφονταν στην πληγή· και τα ρουθούνια μου αποστράφηκαν τη δυσωδία.
4. Κι ενώ η λάμια εκείνη οδυρόταν, είδα μια πράσινη σαύρα να τινάζεται απ' το στόμα της· γιατί είχε σαύρα για γλώσσα.
5. Κι απ' το στόμα της σαύρας κεντριά χίλια· και σε κάθε κεντρί θειάφι και δηλητήριο και αίμα.
6. Στο μεταξύ ο ευνούχος ο Φίλιππος άνοιγε λάκκο με την τσάπα.
7. Κι έκατσε αποκαμωμένος πάνω στο σωρό απ' τους σβώλους του λάκκου κι ακούμπησε την τσάπα στους μηρούς του· και σταυρώνοντας τα χέρια και βγάζοντας φωνή βραχνού κουδουνιού, είπε στη γυναίκα:
8. Άκουσε, Άννα Καλαμοβόα, η Συναγωγή των Σοφών, για να μη σκανδαλίσει το πλήθος και την εκκλησία, έθαψε το σώμα του Ιερομόμου στην άκρη του κοιμητηρίου των πιστών.
9. Ο φόβος όμως του βραδυνού οδοιπόρου έφερε στα μάτια του ,τη χθεσινή νυχτα, την εικόνα του Ιερομόμου να βγαίνει από τον τάφο και να γκρεμίζει τους σταυρούς των κεκοιμημένων εν ειρήνη.
10. Και τα είδωλα τους σε σχήμα σμήγους περιστερών προσεύχονταν με στεναγμούς στο Θεό: Ο εχθρός της ψυχής μας τρομοκρατεί τα οστά τα γαληνεμένα.
11. Άκουσε, Άννα, και λυπήσου με· γιατί σύγχυση πάνω στη σύγχυση και φήμη πάνω στη φήμη· και γιατί κι αυτοί που κατοικούν κοντά στον ιερό τόπο άκουσαν τη φωνή του Ιερομόμου.
12. Γιατί φώναζε από τα καταχθόνια:Γυιε του Ώρου ,γυιε του Μπεθόν, γυιε του Φθονία ,γυιε του Μπενάχ· κι όλοι εσείς που διαφεντεύατε το συμβούλιο μαζί μου.
13. Γιατί μ' εγκαταλείψατε μόνο στη μάχη;

- 14.** Εμπρός, διώξτε τους προφήτες απ' τον οίκο της ζωής· κι η σκιά μου θα σκορπίσει τα λείψανα τους, και τα οστά τους αθύρματα στο βορρά.
- 15.** Για να μη θυμούνται πια οι ζωντανοί τις αρετές τους πάνω στους τάφους τους και να μην τους πενθούν.
- 16.** Οι πολίτες λοιπόν που τ' άκουσαν αυτά ξανάχτισαν σήμερα, με την ανατολή του ηλίου, τα μνήματα των πιστών και ξανάστησαν πάνω τους τους σταυρούς κι αναθεμάτισαν τον Ιερομόμο.
- 17.** Έπειτα όρμησαν πάνω στο Γόη και τους ποιητές· και πάνω στο Φλυρία και τους σαλτιμπάγκους· και πάνω στον Ψωρίονα και τους δασκάλους· και πάνω στον Αγύρτη και τους βιβλιοπώλες και σ' όλο το γένος των εφημεριδογράφων.
- 18.** Και πάνω στη Συναγωγή των Σοφών.
- 19.** Κι ακόμη πάνω σ' εμένα, αν και φυλάω τη φωνή στον λάρυγγα μου, για να μην μου τον φράξουν ολότελα στο συμπόσιο του Ξντεν του αρχηγού των Παρασίτων γιατί πεινώ.
- 20.** Κι ούτε έβρεξα τον κάλαμο στο μελανοδοχείο, ούτε χειρόγραφο έδωσα στον τυπογράφο· γιατί φοβάμαι.
- 21.** Ο λόγος μου ριγμένος αόρατος στο διάφραγμα των αυτιών του πλούσιου χλευαστή· κι όταν θα έχουν βλαστήσει ζιζάνια απ' τον σπόρο μου στο ξένο στόμα, εγώ θα πω: Δεν ξέρω.
- 22.** Καθώς λοιπόν αναλογιζόμουν τη σκέψη μου, είπα στο συμβούλιο στους εραστές σου: Να ξεθάψουμε γρήγορα το σώμα του Ιερομόμου· να το θάψουμε στο Πτωμοτάφιο.
- 23.** Γιατί θα συμβεί ο ιερός τόπος να είναι αιώνια πεδίο μάχης ανάμεσα στη σκιά του Ιερομόμου και στις σκιές των πιστών.
- 24.** Έτσι έχει λεχθεί απ' τον ποιητή: Τα βάσανα δεν ήείπουν ούτε κι απ' τον ίδιο τον θάνατο.
- 25.** Γιατί, όταν πάλι ο Ιερομόμος θα σας καλέσει από τα καταχθόνια και θ' αποκαλύψει τα έργα σας, η μανία του λαού κι οι λίθοι θα πέσουν πάνω σε όλους μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

1. Η κηδεία του Ιερομόμου.
2. Κι ο στρατιωτικός μου είπε: Στρέψε το βλέμμα, Δίδυμε, στο μέρος της ανατολής και κύττα· κι αμέσως έγινε φως ωχρό στον ορίζοντα.
3. Και κύτταξα και, ιδού, εκεί εξακόσιες χιλιάδες φτερούγες νυχτερίδων που έλαμπαν από αναμμένο θειάφι και έπλεαν πάνω στους κυματισμούς του ποταμού.
4. Και φερμένη πάνω στις φτερούγες *ερχόταν* προς εμάς βάρκα γυμνή από πανιά και κουπιά.
5. Και στη βάρκα είδωλα έξι ανδρών, και φέρετρο.
6. Κι όταν πλησίασαν, έδεσαν τη βάρκα στον κορμό μιας κουμαριάς στο σωρό.
7. Και πρώτος βγήκε από τη βάρκα άνθρωπος μικρόσωμος που έτρωγε ρίζες σπαραγγιών και γλυκόρριζα· αυτός ο Αγύρτης ο γυιος του Μπεθόν.
8. Κι είχε πάνω στον ώμο κοφίνι με τόμους βιβλίων, και στα χέρια κύμβαλο· κι έτρεχε βιαστικά φωνάζοντας με στόμφο:
9. Ιδού τ' αρώματα μου, με δανεικά αγορασμένα, για να κάψουμε τα οστά του Ιερομόμου.
10. Και δεύτερο είδα να βγαίνει απ' τη βάρκα άνθρωπο φλύαρο σκεπασμένο με κάλλυντρο από δέρμα πιθήκου· και προσωπίο τραγικό στα χέρια του· κι έτρωγε τζιτζίκια· αυτός ο Φλυρίας ο γυιος του Μπενάχ.
11. Ο τρίτος ήλθε με μάτια και χέρια ξεφλουδισμένα· μασώντας μέλισσες και φτύνοντας τα κεντριά στα πρόσωπα των ανθρώπων, ταίριαζε λέξεις αχαϊκές και στα χείλη του γογγυσμός Ιησουίτη· και στα χέρια του ρίζες λέξεων αυτός ο Ψωρίονας ο γυιος του Φθονία.
12. Κι είδα στο μέτωπο του γραμμένου με βαφή ψευδόχρυσου έντεκα αραβικούς αριθμούς 19876543210.
13. Κι όταν πλησίασε στη λάμψη του σπαθιού του στρατιωτικού, ιδού, οι δέκα πρώτοι αριθμοί

έσβησαν ο τελευταίος όμως αριθμός, το μηδέν ,
μεγάλωσε στη μέση του μετώπου.

14. Και ο τέταρτος, βγήκε με όψη θλιμμένη, μασώντας γυμνοσάλιαγκες και φτύνοντας σάλιο ούρλιαζε: Μαζέψτε το ασήμι μου· κι ανακατεμένα με τα σάλια έβγαιναν τα κέρατα του γυμνοσάλιαγκα· αυτός ο Γόης ο γυιος του Ώρου.
15. Κι έβαλε πάνω στο σωρό αγγείο γεμάτο από παπύρους με ποιήματα· κι όταν η πνοή του ανέμου άρπαξε τα ποιήματα και τα έφερε όλα τους κάτω από τα μάτια μου.
16. Εγώ ο Δίδυμος διάβασα κι είδα: ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ· ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ – ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ, ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ.
17. Στο μεταξύ εκείνος έψαλλε ωδές με θόρυβο· και κακοφωνία αντηχούσε στη μελωδία της λύρας του.
18. Κι όταν τέλειωνε το τραγούδι, αναζητώντας ολόγυρα παγίδες κι ανταγωνιστές, άπλωνε την παλάμη της δεξιάς του για ελεημοσύνη, σαν τυφλός στο πρόθυρο του ναού.
19. Αυτούς τους τέσσερις τους ακολουθούσε ένας πυγμαίος αναγνώστης· και το μέτωπό του σαν σανίδα σαρακοφαγωμένη· γιατί τρεφόταν με σκουλήκια βιβλίων κι ούρλιαζε με φωνή βατράχων: Ελέησον!
20. Κι όταν ο τέταρτος άνθρωπος, ο πιο κοντινός του, τον χτυπούσε αγριότατα με το πλήκτρο της λύρας του, ο αναγνώστης απαντούσε: Αμήν!
21. Αυτός είναι σχηματικός και χωρίς όνομα.
22. Και τελευταίος, σκεπασμένος με δέρμα γδαρμένου χοίρου βγήκε από τη βάρκα γίγας ύψους πέντε πήγεων και μιας παλάμης.
23. Καταβροχθίζοντας τα υπολείμματα απ' το δείπνο του μεγάλου δειπνητηρίου των γυιων του Αγίου Δημίου.
24. Κι αναμασούσε τις τροφές σαν Βόδι· και τις ξερνούσε φωνάζοντας:
25. Εγώ μόνο γνωρίζω όλα όσα εσείς αγνοείτε· γιατί ο Ιούδας ο Ισκαριώτης που παρέδωσε τον Υιό του ανθρώπου με το άγιο φίλημα, καταγόταν απ' τη ρίζα

του Δαβίδ. Γιατί ο Δαβίδ ήταν κοκκινομάλλης.

26. Τότε ο στρατιωτικός μου είπε: Ο γίγας εκείνος, που 'ναι σκεπασμένος με το δέρμα του χοίρου, αγνοεί ό,τι οι λαοί γνωρίζουν γιατί κι αυτός *τιαρέδωσε* τον διδάσκαλο του στη Συναγωγή των Σοφών ο Βαλτάσσαρ εξαπατημένος απ' τη Συναγωγή έδωσε πέντε χιλιάδες χρυσά αμοιβή για την προδοσία κι έκανε τον γίγαντα διδάσκαλο των διδασκάλων

27. Αυτοί είναι οι έξι άνδρες που εγώ ο Δίδυμος είδα να βγαίνουν από τη βάρκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

1. Κι ο γίγας εκείνος ήταν ο νεκροθάφτης- κι απέθεσε το φέρετρο κοντά στο λάκκο που 'χε σκάψει ο ευνούχος.
2. Κι όταν αναποδογύρισε το νεκρικό φορείο, για να ρίξει το πτώμα, αναγνώρισα τον Ιερομόμο, τον τέως μοναχό, και δάκρυα εμφανίστηκαν στα μάτια μου και τα βλέφαρα μου σκοτεινίασαν.
3. Γιατί θυμήθηκα τις ημέρες της αθωότητας μου και τα παιχνίδια της παιδικής μας ηλικίας· κι όλες μου οι σκέψεις θρυμματίστηκαν αμέσως από το φόβο του αιώνιου θανάτου.
4. Και σκέπασα τα μάτια μου μη τυχόν δει ο στρατιωτικός την αλήθεια της θλίψεώς μου.
5. Εκείνος, ερευνώντας τα βάθη της καρδιάς μου, είπε: Αρχή της αρετής η φιλευσπλαγχνία· είναι γραμμένο: Όλοι οι δίκαιοι είναι φιλευσπλαγχνοι· κι ο Θεός φρουρός της φιλευσπλαγχνίας.
6. Κι αν όλοι αυτοί που στέκονται μπροστά σου , απειλήσουν την ψυχή σου, λυπήσου τους.
7. Κι όταν όλοι οι άνθρωποι τους φοβηθούν, θα τους φοβίσει η θλίψη κι η συνείδηση, αν κι αργά, θα τους περιχαρακώσει.
8. Στο μεταξύ ο γυιος του Μπεθόν ξαναδυνάμωνε την πυρά με τα συγγράμματα του κοφινιού.
9. Κι η εξηντάχρονη γυναίκα πήρε να θρηνεί πάνω στο πτώμα.
10. Κι ο Φλυρίας έψελνε κοντά της πια με πορνική φωνή λυρικά άσματα ευνούχου ποιητή· θρηνούσε με δάκρυα κωμωδού.
11. Βρισκόταν πλίνθος στο Πτωμοτάφιο κι ο γίγας χάραξε πάνω σ' αυτόν με τα νύχια εικόνα του (ερομώμου κι επιτάφιο, που έγραψε μ' ελληνικά γράμματα ο πυγμαίος αναγνώστης· έτσι:

ΤΑΦΟΣ. ΑΡΑΣ. ΙΕΡΟΝ. ΚΥΝΑΛΩΠΗΞ.
ΙΕΡΟΜΩΜΟΣ. ΚΕΙΤΑΙ
ΝΕΚΡΟΣ. ΔΑΚΝΕΙ.
ΦΕΥΓΕ.

12. Ο πυγμαίος, για να μην δουν οι άλλοι όσα έγραψε,

κάθισε πάνω στον πλίνθο· και κοροϊδεύοντας τους
μονολογούσε: 'Αλωπηκίζειν προς αλώπηκα.

13. Κι ο στρατιωτικός, απαντώντας του, μου
είπε: "Όφιν, ε\ μ'η φάγοι οφιν, δράκων οὔ γενήσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

1. Ευνουχομαχία. Ξέσπασε πράγματι λύσσα ζηλοτυπίας ανάμεσα στον Ψωρίονα και τον Γόη· γιατί ο ένας ήθελε να επαινέσει τον Ιερομόμο απ' το βήμα· ο άλλος όμως να ψάλλει επικήδειο με τον ήχο της λύρας.
2. Κι ο Ψωρίονας ούρλιαζε: Άκουσε, Γόη· γιατί ο Ναβουχοδονόσωρ, ο βασιλεύς των τριών Βαβυλώνων, με διόρισε διδάσκαλο στην Συναγωγή του την ελαχίστη· οποιοσδήποτε λοιπόν αποποιείται τα γραπτά μου, θα είναι ένοχος για έγκλημα καθοσιώσεως· κι όποιος τα μέμφεται, προσβάλλει τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα, που με διόρισε διδάσκαλο.
3. Κι ο Γόης ούρλιαζε: Σιωπή, γυιε του Φθονία· γιατί οι λόγοι σου προχωρούν αργά· τα ποιήματα μου όμως πετούν με γρήγορα φτερά· γι' αυτό ο βασιλέας Ναβουχοδονόσωρ με διόρισε κήρυκα του ονόματος του, για να τον αναγνωρίζουν όλοι οι λαοί· όποιος λοιπόν προτιμά τα πεζά του λόγια από τις επωδούς μου, προτιμά τη δόξα του από τη δόξα του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος – εσύ θα είσαι λοιπόν ένοχος για έγκλημα καθοσιώσεως.
4. Αυτά τα επιχειρήματα, τ' απίστευτα αληθινά, άκουσα εγώ ο Δίδυμος στ' όραμα· και θα συμβεί έτσι, ώστε να παραδοθούν μ' επαινους στους μεταγενέστερους μέσα από τις εβδομαδιαίες εκδόσεις του Πολυγράφου.
5. Στο μεταξύ τότε στο Πτωμοτάφιο μίσος κι αρχαίος φθόνος αναζωπυρώθηκαν με νέα μανία ανάμεσα στον Ψωρίονα και τον Γόη.
6. Και λογομαχίες και απειλές και έλεγχοι και πάλι κατηγορίες για εγκλήματα· κι ο Γόης κατηγορούσε γι' απάτες τον Ψωρίονα· κι ο Ψωρίονας, κατηγορούσε τον Γόη για σπιουνιές· και ρίχνονταν αμοιβαία ο ένας στον άλλο με συκοφαντίες.
7. Κι ο Γόης προσπαθούσε να πάρει βοήθεια απ' τον Αγύρτη· κι ο Ψωρίονας τη βοήθεια του Φλυρία του μίμου.
8. Ο γίγας χτυπούσε με χαστούκια άλλοτε τον Γόη και τον Αγύρτη κι άλλοτε τον Ψωρίονα και τον Φλυρία.
9. Ο πυγμαίος, που καθόταν χώρια, με το ένα του μάτι έκλαιγε και ζητούσε με παρακάλια το τέλος της έριδας· με το άλλο όμως γελούσε κρυφά και χαροποιούσε την υποκρισία της ψυχής του.

- 10.** Κι η Άννα Καλαμοβόα, καθώς φιλούσε τους αντιμαχόμενους, τους πλήγωνε όλους τους με τα γεμάτα δηλητήριο δόντια της.
- 11.** Και ξέσπασε πάλι άσχημη διαφωνία για το νόμο, τον βασιλιά, τον όγλο· και στην διαφωνία κατηγορίες για εγκλήματα καθοσιώσεως κι αίμα δίχως ξίφος· κι οι πέτρες και τα κόκκαλα των τετραπόδων αντικατέστησαν τα όπλα.
- 12.** Στο μεταξύ ο ευνούχος Φίλιππος έφευγε τρομοκρατημένος με βήματα χήνας «σκεφτόταν να πάει στο συμπόσιο του Ίντεν του σατράπη, του Μεγίστου Φαρισαίου Διδασκάλου· γιατί αυτός κινούσε τις ευνουχομαχίες, για να γελά με τους Διδασκάλους που καυγάδιζαν, αν κι αυτός ο Φαρισαίος ο Μέγιστος ήταν ο επικεφαλής τους.
- 13.** Και το κοιμητήριο μετατράπηκε σε καπηλειό πολύξερων.
- 14.** Κι έγινε σεισμός μέγας.
- 15.** Κι εσχίσθη με πάταγο τρομερό η γη- κι εικόνα γδαρμένου γαιδάρου σηκώθηκε απ' τον τάφο κι έτρεχε εδώ κι εκεί.
- 16.** Και το γκάρισμά του μεγαλύτερο από το «ε!» εκατό θνησκόντων πολεμιστών.
- 17.** Και καθώς το πνεύμα του γαιδάρου διάβηκε από μπροστά μου, ρίγησαν όλα τα κόκκαλά μου.
- 18.** Το γκάρισμά του στο μεταξύ μετατράπηκε σε άσμα Συναγωγίτη που διαβάζει απ' την καθέδρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

1. Η μομφή του γαϊδάρου.
2. Καθώς μιλούσε ο γάιδαρος, όλοι οι άνδρες κι ο ευνούχος κι η γυναίκα σιωπούσαν κι όταν εκείνος περπατούσε, έμεναν ακίνητοι.
3. Ο γάιδαρος είπε τα εξής:
4. Οι πατέρες μου και τ' αδέρφια μου, και τ' άλογα και τα μουλάρια, οι συγγενείς μου, και τα πρόβατα και τα βόδια κι οι άλλοι γυιοι της γης μου.
5. Τσακισμένοι απ' το μόχθο, τα γηρατεία και το μαρασμό της σκλαβιάς πέθαναν κι επέστρεψαν στη γονική μας γη, όττου ειρήνη.
6. Εσείς, όμως, τ' ανθρώπινα θηρία, που ξεχωριστά απ' όλα τα πλάσματα των ζώων έχετε λόγο και χέρι, επιστάτες και δήμιοι μας έχετε γίνει.
7. Γιατί δεν θεωρείτε τους εαυτούς σας γυιους της γης και στρέφεστε στο δρόμο του ουρανού· είμαστε ασήμαντοι βέβαια μπροστά σας.
8. Παραχωρείστε μας τουλάχιστον τον οίκο της γης· τον οίκο τον μητρικό και τον ειρηνικό για όλους αιώνια.
9. Γιατί ταράζετε την ησυχία μας και αγρυπνάτε στη γαλήνη του θανάτου μας;
10. Γιατί ο σωρός της σήψης των γαϊδάρων και των βοδιών σας φαίνεται καθέδρα άξια της σοφίας.
11. Γιατί εσείς, όπως άκουσα στο φως της ζωής μου, πετάτε πάνω από τα σύννεφα και τους φωστήρες του στερεώματος και τον Ηλιο και τα επτά τείχη των ουραμών και με μάτι σάρκινο, και με νου σάρκινο, και με καρδιά σάρκινη, κρίνετε τον Άγιο των αγίων τον ύψιστο εν υψίστοις.
12. Αλλ' όμως άκουσα ακόμη τους σοφούς σας, όταν κουβαλούσα το φορτίο της δεκάτης και τα πρωτόλεια του χωρικού στην είσοδο της Αγίας Τράπεζας·
13. Ομολογούνται οπωσδήποτε αυτά τα τρία στο ιερό βιβλίο: Ο άνθρωπος δεν έχει τίποτε περισσότερο από το υποζύγιο· μία είναι η καταστροφή του ανθρώπου και των υποζυγίων και ίδια η κατάσταση και των δύο· ποιος ξέρει αν το πνεύμα των γυιων του Αδάμ

ανεβαίνει προς τα πάνω και αν το πνεύμα των υποζυγίων κατεβαίνει προς τα κάτω;

- 14.** Εμείς όμως ξέρουμε πως τα δύο δώρα που σας ξεχωρίζουν από μας και σας κάνουν να περηφανεύεστε, είναι δώρα πονηρά· ο λόγος σας σας κάνει φλύαρους, ψεύτες, ρουφιάνους· στα χέρια σας ξίφος και κάλαμος.
- 15.** Στο στόμα σας χολή· στα χέρια σας αίμα· έχετε ανάγκη λοιπόν το νόμο, για να τον πορνεύετε· και τον βασιλιά, για να τον προσκυνάτε· και εσείς είστε ο όχλος που τον καταβροχθίζουν ή καταβροχθίζει.
- 16.** Εσείς τώρα είστε η πηγή των σοφιστειών : αν ο νόμος είναι πάνω από τον βασιλιά και τον όχλο· ή αν ο βασιλιάς είναι πάνω από τον όχλο και το νόμο· ή αν ο όχλος είναι πάνω από το νόμο και το βασιλιά.
- 17.** Αλλά πού η αλήθεια; Δεν έχετε πει τάχα πως τα γραπτά σας είναι αρώματα αγορασμένα ακριβά με δανεικά, για να καούν τα οστά του ανθρώπου; Μήπως η κοιλιά σας δεν καταβροχθίζει την αλήθεια; Μήπως στη ζυγαριά δεν βαραίνει το χρυσάφι;
- 18.** Αλλά η αλήθεια από το στόμα μου, επειδή εγώ γάιδαρος και νεκρός.
- 19.** Ο όχλος, είναι ο λαός· ο νόμος, είναι ο άγρυπνος σκύλος· ο βασιλιάς, ο βοσκός· ο βασιλιάς λοιπόν είναι πρώτος και πάνω απ' όλα, γιατί χωρίς Βοσκό, ούτε σκύλος ούτε κτήνος· επιπλέον έχει ραβδί. Αλλά υπάρχουν αλεπούδες ανάμεσα στα κτήνη· κι εσείς είστε οι αλεπούδες· πείτε, τώρα, στην καρδιά σας: Καλύτερη είναι η άγνοια απ' τη μωρία· ο γάιδαρος μας γνωρίζει.
- 20.** Ούτε που εγώ θα έλεγα τα αινίγματα σας, αν ησύχαζα μαζί με τους αδελφούς μου· μα τώρα εσείς μολύνετε τα λείψανα μας μ' εχθρικό πτώμα.
- 21.** Ο αδελφός σας ο Ιερομόμος ήταν κάποτε γιος αυτής της γης.
- 22.** Κι όταν έρχονταν οι δήμιοι μας, για να μας σφάξουν με μαχαίρι και βαρειά, ο Ιερομόμος, παιδί, μας βασάνιζε με αργό θάνατο.
- 23.** Και έγδαρε εμένα, γέρο και κουτσό, ζωντανό ακόμη, με σμίλη βιβλιογραφική, για να κερδίσει χρήματα· δεν θέλω λοιπόν ο δήμιος μου να είναι συγκάτοικος της αιώνιας κατοικίας μου.
- 24.** Δεν θα υπάρξει επομένως καμμία έξοδος για σας απ' αυτό το μέρος, πριν θάψετε το πτώμα του Ιερομόμου στην κοιλιά σας.

25. Χορτάστε με τις σάρκες του αδελφού σας, πριν σας κυριεύσει η πείνα, κι ο ορατός θάνατος ρίξει τα σώματα σας καταγής, συμπόσιο στα θηρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

1. Η κηδεία του Ιερομόμου.
2. Κι έγινε μεγαλύτερος σεισμός· κι εσχίσθη η γη πάλι· και το είδωλο του γαιδάρου επέστρεψε στο σκήνωμα του.
3. Και το φως του αναμμένου θειαφιού από τις φτερούγες των νυχτερίδων άλλαξε σε καπνό· και πολλαπλασιάστηκαν τα σκότη· κι ο άνεμος λυσομανώντας έκαψε τα χόρτα του Πτωμοτάφιου· και ταύδατα του ποταμού σάρωσαν τους τάφους.
4. Κι οι τέσσερις άντρες κι ο πυγμαίος κι ο γίγας κι ο ευνούχος κι η γριά φώναζαν με βδελυρότατο αλαλαγμό «Ουαί!».
5. Και μαζί με το «Ουαί!» των ανθρώπων, φωνή αλεπούς και λύκαινας και σκύλας ετοιμόγεννης και εξακοσίων βατράχων κι ο ερωδιός κι ο μπούφος κι η κουκουβάγια κι ο έττοττας, με πένθιμο και νεκρικό κρωγμό· και νεροφίδων και νεροχελωνών συριγμοί, σαϊτών, κεγχρίων, αμφισβαινών, ασπίδων, βασιλίσκων, παρειών και κάθε γενεάς εχιδνών.
6. Κι οι άνθρωποι αναζητούσαν τη βάρκα στο σωρό κι έτρεχαν ψηλαφώντας τα σκοτάδια· η βάρκα όμως έπλεε στο Τυρρηνικό πέλαγος μακριά απ' το σωρό.
7. Και ιδού λεγεώνα κοράκων πάνω από το σώμα του Ιερομόμου· κι όλα τα ερπετά και τα βδελυρά ζώα μαζί τους.
8. Κι ο ευνούχος ούρλιαξε: Πεινώ· αδέρφια, ας εκπληρωθεί ο λόγος του γαιδάρου, πριν τα ζώα τ' ουρανού, του ποταμού και της γης καταβροχθίσουν το δείπνο μας, κι ο ορατός θάνατος μας καταφάει όλους μας στο Πτωμοτάφιο.
9. Φοβισμένοι λοιπόν από τις απειλές του πνεύματος του γαιδάρου οι γιοι του ανθρώπου άρχισαν να τρώνε τις σάρκες του αδελφού τις σαπισμένες.
10. Ο στρατιωτικός έφριξε από τα ανόσια δείπνα και φώναξε: Προσέξτε! Κι έτρεξε με το σπαθί και το κέρας στη μέση του συμποσίου.
11. Και στη λάμψη του σπαθιού είδα τις σάρκες του Ιερομόμου αστραπιαία φαγωμένες· και τα

θηρία άρπαζαν τα στεγνά του κόκκαλα.

- 12.** Είδα τους έξι ανθρώπους και την ποιήτρια και τον ευνούχο να είναι μουσκεμένοι απ' την κορφή της κεφαλής έως τα πέλματα των ποδιών από αίμα που κόχλαζε και να γλύφουν το αίμα με τις γλώσσες, για να ξεδιψάσουν.
- 13.** Κι ενώ ο στρατιωτικός κράδαινε τον ακινάκη για να τους σφάξει, τράβηξε πίσω το σπαθί κι απομακρύνθηκε απ' τη σφαγή, βγάζοντας φωνή μεγάλη:
- 14.** Όχι εγώ τιμωρός των αδικιών που άδικοι κάνουν σε αδίκους· κι ο κύλικας της οργής δεν ξεχείλισε ακόμη·
- 15.** Ζήστε τώρα όλοι εσείς από τους οποίους εγώ κάποτε θα θυσιαστώ· εσύ, όμως, γη ,να μην καλύψεις το αίμα μου , πριν την εκδίκηση.
- 16.** Κι έβαλε το κέρασ στα χείλη του, και το κοιμητήριο ερημώθηκε από το πλήθος εκείνο· κι έβαλε πάλι το ξιφος στη θήκη του, και σκοτεινίασε ο αέρας, και σιγή και σκιές στάθηκαν ολόγυρα στην ψυχή μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

1. Ἡ γύμνια των τριῶν Βαβυλῶνων.
2. Κι ἐνῶ ἤμουν με το νέο στρατιωτικό στην ἐρημία του σκότους, ἀναγνώρισα το σημεῖο του μεσου της νυχτός ἀπό τους δώδεκα χτύπους της καμπάνας του πύργου της πόλης Φιρζάχ.
3. Κι ἀκούσα φωνές μεγάλης ταραχῆς που ἔτρεχαν μέσα ἀπό τα νέφη των ουρανῶν σαν βροντές και κατευθύνονταν στην ἀριστερή φτερούγα του Βορρά κι ἔλεγαν:
4. Βαβυλῶν μεγίστη, γιατί ἀναζήτησες την ἀλήθεια και τη βρήκες και την κατέστρεψες, μαινόμενη ,στην ἀσέβεια των ἡδονῶν του λαοῦ σου· ἀν το αἷμα το χυμένο ἀπό σένα και για σένα ἐπιστρέψει ἐπάνω σου, θα γίνει μέσα σου λίμνη αἵματος βαθιά ὅσο το ὕψος των τειχῶν σου, και πλατεία ὅσο το πλάτος τριῶν χιλιάδων βημάτων ἀπό το Νότο ὡς τις ἐπτά Ἀρκτους, και μακριά, ὅσο το μακρὸς ἕξι χιλιάδων βημάτων ἀπό την Ἀνατολή ὡς τη Δύση· Οὐαί, πολιτεία! ἐξαιτίας σου ἡ ἀλήθεια ἔχει γίνει καταραμένη· θα δείξω στα ἔθνη τη γύμνια σου· δεν θα σ' ἀποχωριστεῖ ἡ ἀρπαγή.
5. Κι οἱ φωνές της ταραχῆς στράφηκαν πρὸς τα πίσω σαν ἀντίλαλος κεραυνῶν και ἔσπευδαν να φτάσουν στα μέρη ἀνάμεσα στην ἀνατολή του Ἡλίου και το Νότο κι ἔλεγαν:
6. Βαβυλῶν αἰωνία, γιατί ἀνοίχτηκαν οἱ ουρανοί και το φῶς στάλθηκε πάνω σου- ἐσύ ὅμως, πανουργότατη, πάνω στην ομορφιά των λόφων σου ἀπλώσες ομίχλη ἰδανική για τους βοσκούς σου, για να καταβροχθίζουν τα ξένα κοπάδια και τα δικά σου· κι οἱ ἀρχόντες σου προστατευμένοι στο σκοτάδι, δικάζουν για δῶρα, κι οἱ ἱερεῖς σου διδάσκουν για μισθό, κι οἱ προφῆτες σου χρησιμοδοτοῦν για χρήματα, λέγοντας: Ἄραγε μήπως δεν ὑπάρχει φῶς ἀνάμεσα μας; Οὐαί, πολιτεία! Φῶς ἔχεις θεϊκό και το ἀμαυρώνεις με τις σκιές της γῆς· θα δείξω στα ἔθνη τη γύμνια σου· δεν θα σ' ἀποχωριστεῖ ἡ ἀρπαγή.
7. Ἐαφνικά οἱ φωνές ἀλλάξαν τη φορά των βροντῶν πρὸς τα μέρη ἀνάμεσα στη δύση του Ἡλίου και το Βορρά κι ἔλεγαν:
8. Βαβυλῶν ἐλαχίστη, γιατί ,ἀνόητη ,οὔτε βρήκες οὔτε ἀναζήτησες τις ὁδοὺς της ἀληθείας· ἀλλὰ ἀνοίξεις τ' αὐτιά σου, για να χορτάσουν το ψέμμα· σφάλισες τα

μάτια σου ,για να μην ξεχωρίζουν το φως· κι η γλώσσα σου ,πρόθυμη στη μέθη ,κι ο νους σου αναίσθητος απ' το λίπος ,έσμιζαν κολακείες και λοιδορίες· κι ούτε ξεχωρίζεις δικαίους από ασεβείς, ούτε πολίτες από ξένους· Ουαί, πολιτεία! Δεξαμενή συκοφαντιών, γεμάτη κι από τον σπαραγμό του μίσους· θα δείξω στα έθνη τη γύμνια σου· δεν θα σ' αποχωριστεί η αρπαγή.

9. Τώρα ευφράνθητι και χαίρε, Βαβυλών πλούσια, με τη γύμνια των τριών Βαβυλώνων θα φτάσει και σ' εσένα το ποτήρι· θα μεθύσεις και θα γυμνωθείς.
10. Κι όταν σιώπησαν οι φωνές, εγώ στεκόμουν κι απορούσα· και ρώτησα τον στρατιωτικό τι εννοούσαν κι απάντηση δεν πήρα.
11. Γιατί εκείνος καθισμένος στο έδαφος έκλαιγε ασταμάτητα απ' την απελπισία· και τα δάκρυα του έσταζαν σιωπηλά σαν την ανοιξιιάτικη πρω'ινή βροχή που ξεγελά τα μάτια του γεωργού.
12. Γι' αυτό κι εγώ κάθισα στο χώμα δίπλα του και δεν του μιλούσα· γιατί καταλάβαινα πως ο θρήνος του ήταν χωρίς παρηγοριά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

1. Λόγοι έσχατοι.
2. Κι όταν πέρασε το πρώτο μισό της νύχτας ,και το μισό του δεύτερου μισού ,ο στρατιωτικός σηκώθηκε και με στήριξε στα πόδια μου.
3. Για να μου πει τους έσχατους λόγους· κι ούτε που μπορούσα να τον διακρίνω μες στις σκιές της νύχτας· δέχτηκα όμως στην καρδιά μου τη φωνή του.
4. Και μου έλεγε: Όταν ξαναγυρίσεις στο λόφο των κυπαρισσιών και φυτέψεις αμπέλι και περιβόλι ,για να γεμίσεις το καλάθι με τον κόπο σου.
5. Γύρισε πίσω στην πόλη σου κι εξήγησε το όραμα που είδες· κι ούτε θα γυρέψεις ελεημοσύνη, ούτε θα δεχτείς μισθό από κανέναν άνθρωπο· είναι γραμμένο: Η φωτιά θα καταφάει τα σκηνώματα αυτών που πρόθυμα δέχονται δώρα.
6. Εγώ όμως, επειδή θυμήθηκα τους γλευασμούς των προφητών, φώναξα λέγοντας: Ίδού ,όλα τα είδαν τα μάτια μου ,και τ' άκουσαν τ' αυτιά μου, και κατάλαβα το καθένα χωριστά.
7. Τρόμος συντάραξε τις αρθρώσεις μου· κομματιάστηκε η καρδιά μου, και στις σκέψεις μου νους γέροντα·
8. Είμαι όμως ασήμαντος και μωρός και νέος και φτωχός και κληρικός· έτσι πολλοί θα με περιγελάσουν κι αν κάποιος στρέψει τ' αυτιά του προς εμένα ,θα ζητήσει σημείο.
9. Εκείνος απάντησε: Είναι γραμμένο: Λαμπάδα καταφρονεμένη στις σκέψεις των ισχυρών .ετοιμασμένη για τον καθορισμένο καιρό. Σ' όσους αναζητούν σημείο ,σημείο θα είναι η αρετή σου στην πενία.
10. Αλλά κάψε τις εφημερίδες και τα βιβλία της παιδείας των μοναχών, που αφάνισαν την παιδική σου ηλικία· πήγαινε στον ιερέα της πατρικής σου εκκλησίας, και θα πάρεις ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ , με το οποίο θα προφητέψεις και δεν θα σε περιφρονήσουν.
11. Όταν λοιπόν θα γυρίσεις στην πόλη, άνοιξε ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ,και πες στη Συναγωγή των Σοφών: Στους αρχαίους είναι η σοφία, ακούστε ό,τι έχει λεχθεί από

τους αρχαίους.

12. Συνάθροιση υποκριτών στείρα στην ματαιολογία· μακάρι να σιωπούσατε και θα δίνατε την εντύπωση πως είστε σοφοί.
13. Έπειτα ρώτησε την Σύγκλητο των Παρασίτων, που χτίζουν σπίτια για χάρη τους. Πού είναι ο σοβάς που σοβατίζετε;
14. Γιατί είναι γραμμένο: θα κάνω να ξεσπάσει το πνεύμα των καταιγίδων κι η βροχή του κατακλυσμού, κι ο όλεθρος του χειμώνα από τον Βορρά- και θα γκρεμίσω τον τοίχο που σοβατίζουν οι βασιλιάδες απερίσκεπτα και θα αποκαλυφθεί το θεμέλιο κενό.
15. Γι' αυτό το χέρι των ακόλαστων νέων θ' αφανίσει αμέσως το αέτωμα του οίκου σας, και θα σας ριξουν από τις έδρες σας, και θα φωνάξουν: Δεν υπάρχει οίκος· κι όσοι έχτιζαν πριν από λίγο δεν υπάρχουν.
16. Έπειτα πες στους πάμπλουτους: Κάποτε οι ξένοι θα αιχμαλωτίσουν το στρατό της πολιτείας σας, θα βαδίσουν μέσα από τις πύλες της και πάνω στους αδελφούς σας θα ριξουν κλήρους.
17. Να μην χαρείτε, έχοντας εμπιστοσύνη στα πλούτη σας, την ημέρα της φτώχειας των αδελφών σας, ούτε να μεγαλώνετε το πρόσωπο σας την ημέρα της δυστυχίας: είμαστε πλούσιοι κι έχουμε περιουσία απ' τους πατέρες μας και δεν έχουμε ανάγκη από τίποτε.
18. Σας συμβουλεύω ν' αγοράσετε λίγη συμπόνια και ντροπή και θα καταλάβετε πως είστε πολίτες της ίδιας άθλιας πολιτείας και στα δεσμά και στην περιφρόνηση, όπως κι οι άλλοι που κατοικούν την πολιτεία· κι η αποπομπή σας ολοφάνερη.
19. Γιατί εσείς είστε χρυσοί και ασημένιοι, όμοιοι με τους θεούς της ειδωλολατρίας, που, όταν έπεφταν, δεν ήξεραν να ξανασηκωθούν- κι όταν θα φτάσει κι η ερημωση, θα γυμνωθείτε απ' τον ισχυρότερο – μήπως δεν είναι τα θηρία του αγρού καλύτερα σας, αφού μπορούν με τη φυγή ή τη μανία να ωφελούνται την νμέρα της μάχης;
20. Έπειτα στους άλλους, που κάθονται στα καπηλεία, και στις στοές στις πλατείες, πίνουν, φωνάζουν, αποδοκιμάζουν τα πάντα, κατηγορούν τους πάντες, ρίξε τις αγριότερες σαίτες ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ:
21. Εσείς είστε σύννεφα στερεμένα από νερό· δέντρα

μαραμένα χτυπημένα από παντού από όλους τους αγέμους ,χωρίς καρπούς- κύματα της θάλασσας εξαγριωμένα .πανούργοι- λέβητες που βράζουν κι αφρίζουν ντροπές· πουλιά τυφλωμένα που κρώζουν και με τρεμουλιάρικα φτερά αναζητούν τροφή στη σκοτεινιά των καταιγίδων.

22. Κλαψιάρηδες οικτροί· μες στα πάθη σας ριγμένοι· το στόμα σας ξερνά αλλαζονίες – πολλές απειλές λέτε ,καμιά δεν πραγματοποιείτε· τη δίκαιη κυριαρχία την αποπέμπετε· την εξουσία που φοβάστε με κρυφές λοιδορίες την ταρακουνάτε· αυτά που δεν ξέρετε .κατηγορείτε.
23. Άοπλοι .άχρηστοι .απαιτείτε τη λύτρωση από τους ξένους· ζητάτε την ελευθερία και ξεσηκώνετε το λαό σ' επανάσταση· θέλετε τον βασιλιά ,και λατρεύετε ,για το βόλεμα σας ,την τυραννία.
24. Ζητάτε την αρετή κι όλα τα σωστά τα καταστρέφετε· εσείς ούτε ξέρετε να πληγώνετε τους εχθρούς με το ξίφος ,αλλά κι ούτε να μην συκοφαντείτε το νικητή· απ' τις αντιφάσεις σας θα χαθείτε.
25. Έπειτα και στους άλλους, που συζητούν στη συναγωγή του σκότους, και μηχανεύονται τα λαμπρά έργα, πες μόνο *Τίποτε* λαμπρό στο σκοτάδι.
26. Έπειτα σ' εκείνους όλους που ξαπλωμένοι στα κλινάρια τους ονειρεύονται τ' όνειρο της παγκόσμιας ευτυχίας των γυιών του Αδάμ στην οικουμένη, και περιμένουν την ελευθερία της πολιτείας, απ' τη δικαιοσύνη των δυνατών, σκίς' τους τον ύπνο και την ελπίδα και πες του καθενός:
27. Σε ξέρω πως δεν είσαι ούτε ψυχρός ούτε ζεστός· μακάρι να ήσουν ψυχρός ή ζεστός· γι' αυτό, επειδή είσαι χλιαρός, θα σε ξεράσω, αναμφίβολα, απ' το στόμα μου.
28. Έπειτα αποκάλυψε στους άριστους πολίτες τη διάρκεια της αρχαίας και της τωρινής αιγυπτιακής· και διάβαζε σ' όλους εκείνους **ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ:**
29. Έχω λίγα εναντίον σας· γιατί χαρήκατε σφόδρα με την ελπίδα της απολύτρωσης και της δόξας- τώρα να 'χετε περισσότερη υπομονή· γιατί οι βασιλιάδες της γης θα καθίσουν να μας μιλήσουν και δούλοι θα ρητορεύουμε για δικαιώματα· μ' αληθινά στην απελπισία της πραγματικότητας ο καθένας ας λείπει στον εαυτό του: Θα ζωστώ τη ζώνη της ανδρείας κι

υπομονετικά θα σιωπώ.

- 30.** Πήγαινε και στους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, για να μάθουν από σένα πως υπάρχουν πολλοί Ιερομόμοι στην κιβωτό της σωτηρίας- ας προσέξουν λοιπόν μήπως γίνει η κιβωτός ναυάγιο· απ' αυτούς που μεταφέρει ,και βέβαια απ' τους πολλούς αποστάτες, τους φαρισαίους και τους μαθητές του Σίμονα του μάγου που θέλουν το χρυσάφι του νεκρού ,τις ανακρίσεις και το αίμα.
- 31.** Και στα υπέρθυρα του οίκου ,όπου οι νέοι σατράπες μερικές φορές συγκεντρώνονται .αντίγραψε από ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: Διώξτε τους κόλακες, και θα φύγει μαζί τους κι η συκοφαντία· διώξτε τους καταδότες, κι η συνομοσία θα ησυχάσει· διώξτε τους χλευαστές, και θα λείψουν οι έχθρες και οι ύβρεις.
- 32.** Αυτά θα πεις τέλος στο πλήθος: Ο ιδρώτας θησαυρός της αθωότητας. Κι όταν το πλήθος θα φωνάξει, σταμάτησε τις φωνές· κι αν γυμνώσει τα σπαθιά, δέξου τα στο δικό σου το αίμα, πριν τα στρέψει εναντίον της πολιτείας.
- 33.** Μετά απ' αυτά πήγαινε μέχρι την κορυφή του ψηλότερου ζυγού των μέσων Άλπεων κι αφού δεις με τα μάτια σου όλη τη γη των πατέρων μας, άνοιξε πάλι ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.
- 34.** Σύναξε το πένθος των απαρηγόρητων δακρύων και διάβασε· γιατί έχουν καταγραφεί ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ όλα αυτά που υπήρξαν, υπάρχουν, θα υπάρξουν κι αυτά που έχουν εκπληρωθεί στο παρελθόν, και θα εκπληρωθούν στο μέλλον. Διάβασε λοιπόν πάνω στη γη των πατέρων μας:
- 35.** Διαδόθηκε τ' όνομα σου στα έθνη για την ομορφιά σου· και πιστεύοντας περίσσια στη γοητεία σου, έδειξες την πορνεία σου σ' όλους τους διαβάτες, για να γίνεις δικιά τους.
- 36.** Κι έφερες τους γιους σου και τους θυσιάσες στους ξένους εραστές· μήπως άραγε είναι κάπως μικρή η πορνεία σου;
- 37.** Κι έκτισες για χάρη σου πορνεία σ' όλες τις πολιτείες σου· και σ' όλες τις αρχές των δρόμων, από τη μέση μέχρι τι υπώρειες των βουνών και στις δυο σου θάλασσες, ύψωσες το λάβαρο της ατίμωσης σου, κι έκανες βδελυρή την ομορφιά σου, αφού ττοΆΑαττΑαοίασες και θα πολλαπλασιάσεις τις πορνείες σου.
- 38.** Και ιδού, σ' έδειραν οι εραοτές σου, και

γυμνή, και ξεφρενιασμένη, ζητάς βοήθεια από τους γιους σου, που παρέδωσες στους εραστές σου· κι ουρλιάζεις βουτηγμένη στο αίμα σου.

- 39.** Δεν έγινες σαν την πόρνη που μεγαλώνει την τιμή κατά την αηδία της· εσύ είσαι μητέρα μοιχαλίδα, που πάνω απ' την κληρονομιά των ορφανών της βάζει τους ξένους.
- 40.** Σ' όλες τις πόρνες δίνεται ο μισθός της πορνείας· εσύ όμως αντίθετα έδωσες χρήματα σ' όλους τους εραστές σου, και το φως των ματιών σου ακόμη θα χαρίσεις, για να μπουν σ' εσένα οι ξένοι από παντού, για να πορνευτούν μαζί σου· κι όσους έδιωξες, αναζητάς.
- 41.** Γι' αυτό, πόρνη, άκουσε το λόγο του Θεού:
- 42.** Αφού σκορπίστηκε ο μισθός σου, κι αποκαλύφθηκε η ατιμία σου κι οι βδελυγμίες στο αίμα των γιων σου·
- 43.** Ιδού εγώ θα συγκεντρώσω όλους τους εραστές με τους οποίους έσμιξες· κι όλοι πάνω σου από παντού, όσους αγάπησες μαζί μ' όλους όσους μίσησες.
- 44.** Αυτοί θ' αποκαλύψουν ο ένας στον άλλο τις ντροπές σου· και μοιχός θα σε παραδίνει σε μοιχό, γιατί είχανβάλει ενέχυρο για σένα τη σάρκα τους.
- 45.** Και θα σε δικάσουν με τα δίκαια των πορνών· και θα γκρεμίσουν το καινούργιο σου πορνείο και απ' τα ερείπια του θα χτίσουν το παλιό σου μπουρδέλο και θα σε λιθοβολήσουν με λίθους κι απ' τους μαστούς σου θ' αρμέξουν γάλα κι αίμα· κι ούτε θα σταματήσεις να πορνεύεσαι, αλλά μισθό πια δεν θα δώσεις.
- 46.** Αυτά τρεις φορές να τα διαβάσεις, εσύ, Δίδυμε, πάνω στη γη των πατέρων μας, για να λυπηθούν όλοι τον εαυτό τους· γιατί όπως το φθινόπωρο κι ο χειμώνας κάθε χρόνο, έτσι η δόξα κι η συμφορά επισκέπτονται σε σταθερά διαστήματα αιώνων κάθε λαό της γης.
- 47.** Κι όταν κατέβεις απ' το ζυγό των μέσων Αλπεων, σφράγισε το στόμα σου κι απομάκρυνε τα βήματα σου απ' τις πολιτείες· και ζήσε αγάμεσα στο πλήθος των αγροτών κι αν θρηνήσουν, θρήνησε μαζί με το πλήθος και πες:
- 48.** ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΣΧΑΤΟ

1. Κι αφού ο στρατιωτικός είπε αυτά τις τρεις λέξεις μόνο, ιδού, η ομίχλη εκείνη του οίκου του θανάτου σχίστηκε μπροστά στα μάτια μου.
2. Και κύμα ποταμού σαν κεχριμπάρι και μουρμουρητό νερών σαν μελωδία μακρυνής αυλητρίδας· κι η ροή τους φωτεινή κάτω από το λαμπρό φως της σελήνης.
3. Και γλυκές πνοές ανέμου δρόσιζαν τις φλέβες μου· κι ευωδιές λουλουδιών στον κύκλο του αγέρα εύφραιναν την καρδιά μου·
4. Και μεγαλοπρέπεια και δόξα στο κυάνειο στερέωμα· και γλυκός τρόμος, κι έρωτας αρμονίας, γαλήνη και νους απ' όλες τις λάμπεις της νυκτός.
5. Κι ο στρατιωτικός φώναξε: Αυτή είναι η σκηνή του ζώντος Θεού· κι ο γνώστης μου εν υψίστοις. Κι έπεσε στα γόνατα και λάτρεψε.
6. Κι αφού γύρισε προς το μέρος μου, μου είπε: Δεν είμαι απόστολος ούτε προφήτης ούτε άγγελος, αλλά εκατόνταρχος των Δραγόνων.
7. Κι αν θα κριθώ, ξέρω πως θα βρεθώ δίκαιος· αλλά η ώρα της επιστροφής μου πλησιάζει.
8. Κι όταν τελείωσε αυτά τα λόγια, ανέβηκε στο άλογο και τα μάτια μου δεν τον αντίκρυσαν πια .
9. Ξανάφερα τα βήματα μου στο σταύλο στη γριούλα τη Μαργαρίτα· και την είδα να κοιμάται πάνω σε δεμάτι άχυρα.
10. Και, καθώς γαλήνη και σιγή απλώνονταν στο σταύλο, έφυγα με το καλάθι άδειο στα χέρια μου.

ΙΔΟΥ. ΤΗΣ ΥΠΕΡΚΑΛΥΨΕΩΣ. ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ. ΛΩΔΕΚΑ.
ΜΟΝΟ. ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ. ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ.
ΧΩΡΙΣΤΑ. ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ. ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ.
ΤΟΥ. ΣΗΜΕΙΩΜΕΝΟ. ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ. ΑΠΟ.
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ. ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

ΔΙΔΥΜΟΣ: είναι φανταστικό πρόσωπο, άνθρωπος που, αφού εντρύφησε στις σπουδές των Γραμμάτων και γνώρισε μορφωμένους άνδρες κι εξέτασε προσεκτικά πολλών ανθρώπων τις συνήθειες και τις πόλεις, συνειδητοποίησε στο τέλος και των ανθρωπίνων πραγμάτων την κενότητα και των ταξιδιών και των βιβλίων την ματαιότητα. Από τα τριάντα του δεν θέλησε να διαβάσει τίποτε πια ή να γράψει ή να στραφεί σε κάποιον ή να χρονοτριβήσει σε κάποιο τόπο, για να τον γνωρίσει, και ζει στην ησυχία και τη γαλήνη του ,μόνος, μακριά από τις επιθέσεις των άλλων -μακάρι να πειστεί να μη φέρεται έτσι στην ανθρωπινή ζωή, όχι μόνο για να βρεθεί η αλήθεια, αλλά και για να έχουμε κάποιες πιθανότητες, που εύκολα μπορούμε να πιστέψουμε, μα δύσκολα να επιβεβαιώσουμε. **ΥΠΕΡΚΑΛΥΨΙΣ:** είναι σάτιρα για τους μορφωμένους της Ιταλίας που καπηλεύονται την παιδεία και την αλήθεια και καταστρέφουν τα Γράμματα της ίδιας της γενιάς τους· αυτοί έθρεψαν τη φιλοδοξία και τα σφάλματα του Ναπολέοντα. Μιμούνται βέβαια κάποιοι ,σ' αυτόν τον κόσμο, τις συνήθειες και τα αισχρά πάθη των μορφωμένων γι' αυτό θέλω να γίνει κατανοητό πως οι συμφορές των μεταβαλλόμενων πραγμάτων της ευρώπης και της υποδούλωσης της Ιταλίας δημιουργήθηκαν από τα δημόσια ψεύδη των πολυμαθών ανθρώπων με σκοπό την πρόσκαιρη ωφέλεια των εντολοδόχων τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Στ. 1

ΙΕΡΟΜΩΜΟΣ: όνομα σύνθετο από το «ιερός» και το «Μώμος» που είναι ο θεός της λαιδορίας .είναι μοναχός ,κάποιος Ουρβανός Λαμπρέντιος, συντάκτης εφημερίδων και δάσκαλος των Γραμμάτων κι όλων των επιστημών .Η φύση του ,πραγματικά, είναι τέτοια, που, οπουδήποτε κι αν βρίσκεται, σπέρνει διχόνοιες κι αμφισβητήσεις και δημοσιεύει την ίδια βδομάδα εγκώμια και σάτιρες για τους ίδιους. Ήταν μοναχός στη Σιένα και κυκλοφόρησε ανάμεσα στα πλήθη της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας τον «ΠΑΙΔΑΓΩΓΟ», λίβελλο υβριστικό κι αισχρό -πέταξε από πάνω του την τήβεννο κι απέβαλε και την ιεροσύνη. Πορεύτηκε στην Γαλατία και υποκρίθηκε τον γραμματοδιδάσκαλο-όταν επέστρεψε στην Ιταλία, δίδαξε μαθηματικά στο κολλέγιο των υπηρετών του βασιλιά της Ιταλίας. Κυκλοφορούσε μαζί με τον Λαμπέρτιο και μερικούς άλλους τον «ΠΟΛΥΓΡΑΦΟ», μια φιλολογική εφημερίδα, που την βάφτιζε στη χολή του. Στο τέλος εγκατέλειψε το

έργο του και την Λομβαρδία- κι ούτε όμως, απ' όσο εγώ βέβαια έμαθα, ξαναγύρισε στην Φλωρεντία, την πατρική του πόλη. Το 1813 πήγε στη Νάπολι- από τότε ούτε τον ξαναείδα ούτε άκουσα γι' αυτόν.

Στ.2:

η σπουδή της συγγραφής εφημερίδων. ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΝΟΜΟΣ ΟΧΛΟΣ: βλέπε κεφ.15,Στ.16 κι εξής. Όλο το υπόλοιπο κεφάλαιο περιγράφει την συμπεριφορά των καθολικών ιερέων στις αγροτικές περιοχές της Ιταλίας, που με το πρόσχημα της ευσέβειας απογυμνώνουν τους φτωχούς γεωργούς της Ιταλίας περισσότερο απ' ότι αλλού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Στ.2

ΦΙΡΖΑΧ: παλαιότατο όνομα της Φλωρεντίας, όπως θέλουν οι αρχαιολόγοι. "Έπειτα, σύμφωνα πάντα με τους ίδιους, οι ΑΡΑΜΑΙΟΙ είναι λαοί της Αραβίας, που, πριν από την κτίση της Ρώμης, κατοίκησαν τις χώρες της Ετρουρίας. ΠΟΤΑΜΟΙ: ο Άρνος ΠΤΩΜΟΤΑΦΙΟ: στη βόρεια όχθη του ποταμού Άρνου θάβουν γαϊδούρια ,μουλάρια ,άλογα'όχι μακριά απ' αυτό το κοιμητήριο των κτηνών υπάρχει ένα χωριό, απ' όπου κατάγεται ο μοναχός Λαμπρέντιος.

Στ.3

ΛΟΦΟΣ ΤΩΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΩΝ: δεύτερη σημείωση για τον Λίδυμο, που εκδόθηκε στην Ιταλία, ότι δηλαδή αυτός γεννήθηκε στο Ινβέριγκο, λόφο στολισμένο από παντού με κυπαρίσσια, ανάμεσα στην πόλη του Μιλάνου και τις όχθες του ποταμού Άδδα.

Στ.5

κι εξής: το υπόλοιπο κεφάλαιο σκιαγραφεί την ανικανότητα και την αθλιότητα και την ξεδιαντροπιά αυτών που, ενώ δεν ξέρουν τίποτε καλό, συντάσσουν εφημερίδες.

Στ. 10

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ: είναι ο Ούγος Φώσκολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, Η ΓΡΙΟΥΛΑ, η οποία, αγνοώντας την πραγματικότητα, δεν φοβήθηκε σχεδόν τίποτε, όταν τα ζώα της αγροικίας τρομοκρατήθηκαν από τον ήχο της σάλπιγγας του στρατιωτικού, αντιπροσωπεύει τους αφελείς ανθρώπους ,που ,κάπως ,αν δεν είναι απασχολημένοι με τις δουλειές τους, παρηγορούν για λίγο τους δυστυχείς· έτσι η Μαργαρίτα με το αγκάλιασμα της, συνέφερε την κομματιασμένη καρδιά του Διδύμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Σ' όλο αυτό το κεφάλαιο εξετάζεται το αναίσχυντο έργο αυτών που συγγράφουν εφημερίδες με την τιμημένη πείρα των καλών ιερέων. Γιατί δεν επιτρέπεται ν' αγνοούμε ότι οι περισσότεροι απ' όλους που γράφουν εφημερίδες στην Ιταλία είναι ή άνθρωποι της Εκκλησίας ή έχουν εκδυθεί την ιεροσύνη, οι οποίοι όμως είναι και ταυτόχρονα ρουφιάνοι των ηγεμόνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΣΧΑΤΟ

ΣΤ.7-9

Βλέπε τη σημείωση για το Κεφ.Ι,Στ.1. ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΕΛΑΧΙΣΤΗ: είναι το Μιλάνο. ΕΥΦΟΡΗ ΓΗ: η Λομβαρδία.

ΣΤ. 10:

ΑΣΙΝΟΣ: ο λαός του Μιλάνου.

ΣΤ.11:

Ο οίκος του Βισκοντίου ανάμεσα στα κειμήλια της οικογένειας του είχε κι ένα λάβαρο μ' ένα δράκοντα που κρατούσε στα δόντια το ένα παιδί. Το κατέβασε ο Φ.Σφόρτζα, εγγονός κάποιου χωρικού, που ο θυρεός του τσακίστηκε από μια άγρια κυδωνιά· οι Σφόρτζρ. Διώχτηκαν όμως από τους κρινοφόρους Γάλλους· αυτοί πάλι από τον Κάρολο τον Ε', ο οποίος πέρασε στην τάξη των μοναχών μετά απ' αυτόν, πρώτα οι Ισπανοί κι έπειτα οι Αυστριακοί κράτησαν τη Λομβαρδία φόρου υποτελή στους σατράπες.

ΣΤ. 12:

ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙΚΑ: η Ελευθερία.

ΣΤ. 13:

ΓΥΠΑΣ: ο Ναπολέων. **ΠΟΥΛΑΡΙ:** ο πρίγκηπας Ευγένιος Μποαρνέ. Το βασίλειο της Ιταλίας συγκροτήθηκε εν μέρει από την παλιά Αυστριακή Λομβαρδία και τις πολιτείες με το έμβλημα του λαμπρού φτερωτού λέοντα των Βενετών εν μέρει από τις ευφορώτατες περιοχές των Πεδεμοντίων, των οποίων έμβλημα είναι ο Ταύρος· εν μέρει από τις πολιτείες του Πάπα στην Αδριατική.

ΣΤ. 14.

Τέτοιου είδους ήταν ο χαρακτήρας του Αντιβασιλιά στην αρχή της εξουσίας του.